

प्राप्नुष्यासने रुचौ । पादाभ्यां धरणीं स्मृष्ट्वा पादेनैकेन वा पुनः” । बौधा० “भोजनं हवनं दानमुपहारः परिपक्वः । बहिर्जांतु न कार्याणि तद्वदाचमनं स्मृतम्” हारोतः “सार्जनाज्ञावलिर्कर्मभोजनानि देवतोर्धेन कुर्यात्” । पराशरभा० बृहमनुः “न पिबेन्न च भुञ्जीत द्विजः सव्येन पाणिना । नैकहस्तेन च जलं शूद्रेणावर्जितं पिबेत्” । मार्क० पु० “पादप्रसारणं कृत्वा न च वेष्टितमस्तकः” । मनुः “पूजयेदशनं नित्यं चाद्याञ्चैवमकुत्सयन् । दद्याद्दृष्ट्यै प्रसीदेच्च प्रणमेच्चैव सर्वदा । अन्नं दद्यात्प्रणम्यादौ प्राञ्जलिः प्रार्थयेत्ततः । अस्माकं नित्यमस्तेतदिति भक्त्याथ वन्दयेत्” । विष्णु-पु० “नागः कूर्मश्च क्रकरो देवदत्तोद्यनञ्जयः । बहिःस्था वायवः पञ्च तेषां भूमौ प्रदीयते । अदत्ता बाह्य वायुभ्यः प्राणादिभ्यो न होमयेत्” । इति शिष्टपठित-वचनाद्वागादिभ्यो बलिदानमिति प्राचीनाचारः । तत्राहं देवेभ्यो दत्तुं व भोक्तव्यं तथा च गोता “इष्टान् भोगान् हि वो देवा दास्यन्ते यज्ञभाविताः । तैर्दत्तान् प्रदायेभ्यो यो भुङ्क्ते स्तेन एव सः” । यज्ञैः भाविता संवर्द्धिताः वोयुष्मभ्यं भोगान्नादीन् दृष्ट्वादिद्वारा दास्यन्ति अतो देवैर्दत्तान् अन्नादीन् तेभ्योऽदत्ता यो भुङ्क्ते स चौर एव । स्मृतिः “निवेद्य प्राशनात् पूर्वं देवपादोदकाहुतिः । होतव्या जठरे वक्त्रे स्तेन पाणितलेन तु” । तेन पादोदकेनापोशानं कृत्वा प्राणाहुतिर्नैवेद्येन कार्या । खदत-नैवेद्यमक्षयन्तु पश्चादुपपादयिष्यते । ब्रह्मपु० “आपो-शानञ्च गृह्णीयात् सर्वतोर्धमयञ्च यत् । अमृतो-पस्तरणमसि विष्णोरन्नमयस्य च । अत्र चास्तरणार्थन्तु प्राश्यते ह्यमृतं सकृत् । अमृतोपस्तरणमसि स्नाहेति च समुद्धरेत्” । सन्ध्यापद्धतौ लिखितवचनं प्रमाणय-न्तोऽसीत्येतदनन्तरं स्वाहाकारं कुर्वन्ति । ब्रह्मपु० “हस्तेन लङ्कयेन्नात्र नोदकेन कदाचन । दम्भाद्योलङ्क-येन्मुञ्च स्तेनाच्च निहतं भवेत् । हतञ्चाक्षमभक्ष्यत्वं तस्य याति दुरात्मनः । प्राणेभ्यस्त्वथ पञ्चभ्यः स्वाहाप्रणवसं-युताः । पञ्चाहुतोस्तु जुहुयात् प्रलयान्निभेषु च । प्राणाहुतिमुद्रामाह शौनकः । “तर्जनीमध्यमाङ्गुष्ठैर्लेग्ना प्राणाहुतिर्भवेत् । अध्यमानामिकाङ्गुष्ठैरपाने जुहुया-त्ततः । कनिष्ठानामिकाङ्गुष्ठैर्व्याने च जुहुयाद्विः । तर्ज-नीन्तु अहिष्कृत्वा उदाने जुहुयात्ततः । समाने सर्वहस्तेन समुदायाहुतिर्भवेत्” । इत्यर्थे सारे । “प्राणाहुतौ घृता-

भावे पश्चाद्भुञ्जीत नो घृतम्” । देवलः “न भुञ्जीत घृतं नित्यं गृहस्थो भोजनद्वये । पवित्रमथ जुष्टञ्च सर्पिराहिरघा-पहम्” । काशी० “दर्भपाणिस्तु यो भुङ्क्ते तस्य दोषो न बाधते । केशकीटादिसम्भूतस्ततोऽग्नौ यात् सदर्भकः । यावदेषाक्षमग्नीयात्तु ब्रूयात्तदगुणानुष्ठानम् । अतोमौनेन-यो भुङ्क्ते स भुङ्क्ते केवलास्मृतम्” । मनुः “स्वाध्याये भोजने चैव दक्षिणं पाणिमुद्धरेत्” । उद्धरेद्दक्षिणाद्विः कुर्यादि-त्यर्थः । बौधा० “आचम्य संतते देशे उपविश्यान्नं संगृह्य सर्वाङ्गुलीभिरशब्दमग्नीयात्” । संगृह्य अन्न-पात्रं सम्यक्स्मृत्वेत्यर्थः । काशी० “प्रदद्याम्भुवः पतये भुवनपतये तथा । भूतानां पतये स्वाहेत्युक्त्वा भूमौ बलि-तयम् । आपोशानं विधानेन कृत्वाग्नीयात् सुधीर्हिजः” । ब्रह्मपु० “तेजोसीति जपस्त्वन्नं प्रणमेदस्मृतञ्च यत् । आपोशानञ्च गृह्णीयात् सर्वतोर्धमयञ्च यत् । अमृतो-पस्तरणमसि विष्णोरन्नमयस्य च” । अन्नमयस्य विष्णो-र्यदास्तरणमसीत्यर्थः ततश्च तेजोसीति नमस्कृत्य भुञ्जीतेत्यर्थः । भविष्यो० “स्नातस्तु वरुणस्तेजो जुह्व-तोऽग्निः श्रियं हरेत् । भुञ्जानस्य यमस्त्वायुस्तस्मात्त-व्याहरेन्निषु” । मौने विशेषमाह आप० । “तत्र त्वं विद्यद्ब्रह्मैर्मुनिभिरन्यैराश्रमिभिर्वैकुण्ठतैर्दानं दन्तान् सन्धा-यान्मुख एव यावदावदर्थं भाषेत न मन्त्रलोपोभवती-ति विज्ञायते इति” मन्त्रलोपोमौनव्रतलोपः । ब्रह्मपु० “यस्तु पाणितले भुङ्क्ते यस्तु ऊङ्गारसंयुतम् । प्रसृता-ङ्गुलिभिर्यस्तु तस्य गोमांसवद्भवेत् । करेण च पिबेत्तोयं यावन्मांसं न भक्षयेत् । मांसलिपकरे तोयं तुल्यं गोमांसमक्षयैः” । अत्र मांसलिपकरेण जलपाननिषेधात् मांसलिपकरं प्रक्षाल्यैवापोशनं कर्तव्यम् । प्रत्यापोशाने तु हस्तप्रक्षालननिषेधात् मांसलिपकरं प्रक्षाल्य पुनरक्षलिप-करेण प्रत्यापोशानं कर्तव्यम् । षट् ति० “पिब-तो यत् पतेत्तोयं भाजने रुचिनिःसृतम् । अभक्ष्यं तद्वन्वे-दन्नं भुङ्क्ता चान्द्रायणश्चरेत् । वामपाश्वे स्थिते तोये यो-भुङ्क्ते क्षान्दुर्बलः । आसे आसे मलं भुङ्क्ता पानीयं रुचिरं पिबेत् । विद्यमाने तु हस्ते तु ब्राह्मणोक्षान्दुर्बलः । तोयं पिबति वक्त्रेण श्वादिर्जायेत नात्यथा । उद्धृत्य वामहस्तेन यत्तोयं पिबति द्विजः । सुरापानेन तस्य स्नात्-गनुराह प्रजापतिः” । वामहस्तेन केवलवानहस्तेन । अत-एव “पीतशेषन्तु यत्तोयं तत्पिबेन्न द्विजोत्तमः” । “पीतशेषं पिबेच्चैव” इति ब्रह्मपु० अविशेषात् सर्वं